

เทศน์ตอบปัญหาทางเว็บไซต์ ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖
พิจารณาโลกให้เป็นของว่างเปล่า

เท่าไรละนี่ (๒๐ บาทคะ) พอใจๆ ทอง ๒๐ บาท หาไม่ได้วัดป่าบ้านตาด หาทั่วทั้งวัดไม่เจอ มาเจอผู้ที่อยู่นอกวัดเอามาให้เอง ๒๐ บาท จวนขึ้นเรื่อยๆ นะ เวลานี้เร่งเครื่องทองคำของเราขึ้นเรื่อยๆ นับวันเร่ง งานอะไรก็มีแต่งงานเร่งเพื่อทองคำๆ นะเวลานี้ ทองคำเป็นอันดับแรก (ถวายเป็นทองคำ ๑๐ บาทคะ) อันนี้ ๒๐ อีก ๑๐ เป็น ๓๐ จวนถึงกิโหลแล้ว มาให้ถึงกิโหล (ถวายเป็นทองคำ ๒ บาท ดอลลาร์ ๕๐ แล้วเช็คประจำเดือนเจ้าคะ)

ที่นี้เป็นคำถามจากการภาวนาคัดจากอินเทอร์เน็ตเจ้าคะ คำถามชุดแรกระหว่างวันที่ ๒-๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ คัดจากส่วนกระพุ้งศาลาวัดป่า คำถามมาจากประเทศอังกฤษ

กราบเท้าท่านอาจารย์ด้วยความเคารพอย่างสูง กระจผมเป็นนักศึกษาอยู่ ณ กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ได้ฟังเทศน์ท่านอาจารย์ทางอินเทอร์เน็ตทุกวัน ทั้งตอนเช้าและตอนกลางคืน โดยกระจผมนั่งทำสมาธิก่อนนอนเป็นประจำ มีอยู่วันหนึ่งขณะนั่งรถไฟใต้ดินไปมหาวิทยาลัย ผมได้นั่งทำสมาธิไปด้วยเป็นการฆ่าเวลา ทำได้สักพักหนึ่งก็ลืมตาขึ้นมาเห็นฝรั่งที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกำลังหลับอยู่ ผมก็เกิดความสงสัยขึ้นมาว่า คนเราเวลาหลับจิตจะไปที่ไหน ผมก็นั่งมองพิจารณาฝรั่งคนนั้นไปสักครู่ แล้วก็เลิกสนใจ หลับตาทำสมาธิต่อจิตสงบดีพอสมควร ปรากฏว่าภาวนาไปได้สักครู่ อยู่ดีๆ ก็มีธรรมชาติผุดขึ้นมาตอบจิตที่กำลังสงสัยอยู่นั้นโดยอัตโนมัติว่า สังขารหาที่ตั้งแห่งจิตไม่ได้

หนึ่ง ผมก็ได้เข้าใจธรรมข้อนี้ในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังงงอยู่ว่า ธรรมที่ผุดขึ้นมานี้เป็นธรรมแท้หรือไม่ หรือว่าเป็นสิ่งที่สัญญาปรุงขึ้นมาเอง

สอง ผมเคยอ่านหนังสือของท่านอาจารย์องค์หนึ่งว่า ธรรมะที่ผุดขึ้นมาเป็นสมบัติใครสมบัติมัน ต้องนำไปพิจารณาให้แตกเอง

กระจผมเป็นผู้มีปัญญาน้อย ฟังหัดภาวนามาไม่นานนัก อยากจะขอความเมตตาจากท่านอาจารย์ได้โปรดเมตตาอธิบายธรรมะที่ผุดขึ้นมาเพิ่มเติม และแนะนำว่ากระจผมควรจะภาวนาอย่างไรต่อไป หรือควรจะพิจารณาสิ่งใด

สาม เมื่อ ๓ ปีที่แล้ว กระจผมภาวนาอยู่ที่บ้านที่กรุงเทพฯ ขณะที่ภาวนาไปนั้น อยู่ดีๆ จิตก็สงบจนถึงกับตั้งวูบลงไป ทุกสิ่งทุกอย่างในตอนนั้น ดับวูบเสียบไปหมดเลย เหมือนกายกับจิตแยกออกจากกัน มีแต่ความรู้ของจิตเท่านั้นที่ยังคงมีอยู่ เหมือนจิตลอยเด่นอยู่

ท่ามกลางแดนอวกาศ ทั้งโลกนี้ไม่มีสิ่งใด ไม่มีกาย ไม่มีเวทนา อยู่เลย ด้วยความที่เพิ่ง
ภavanaใหม่ๆ กระผมเกิดตกใจในอาการของจิตที่เป็นมาดังนี้ จิตจึงถอนออก ตั้งแต่นั้นมา
จิตก็ไม่เคยลงถึงขั้นนั้นอีกเลย กระผมอยากจะเรียนถามว่า ความสงบขั้นนั้นคืออัปปนา
สมาธิ คืออาการที่จิตรวมจนถึง ฐิติจิต (จิตเดิม) เลย ใช่หรือไม่

สี่ แล้วความสงบของจิตที่เหมาะสมแก่การพิจารณาธรรม คือความสงบขั้นใด

ขอท่านอาจารย์ได้โปรดเมตตาแสดงธรรม เพื่อเป็นหลักในการปฏิบัติแก่ลูกหลาน
ด้วยนะขอรับ สุดท้ายนี้กระผมขออาราธนาหลวงตาได้โปรดดำรงชั้นธอยู่ยาวนาน ๆ ถ้ากระผม
ได้กลับเมืองไทยเมื่อใด กระผมจะไปกราบนมัสการ กราบเท้าท่านอาจารย์มาด้วยความ
เคารพรัก

จาก พิชร

อันนั้นเป็นคำถามจากประเทศอังกฤษเจ้าคะ ยังมีคำถามอีก แต่ละอันมาจาก
ต่างประเทศ ตอบทีละคนดีไหมเจ้าคะ

ตอบนี้ผู้ตอบมันจำไม่ค่อยได้นะ จำคำถามไม่ค่อยได้ เวลาจะตอบจริงๆ ต้องอ่าน
ใหม่เป็นข้อ ๆ แล้วตอบกันไปเป็นข้อในระยะเวลาที่กำลังจำได้อยู่ อย่างนั้นจะเป็นไปได้นะ

ข้อหนึ่ง ใช่แล้ว ธรรมที่ปรุ้งขึ้นมา คือการปรุ้งของจิตนี้ ก็เลสก็มีอยู่ในจิต ธรรมก็มี
อยู่ในจิต บางกาลเวลาก็เลสเกิด บางกาลบางเวลาธรรมเกิด เพราะฉะนั้นผู้ที่พิจารณาเรื่อง
การเกิดของธรรมทั้งสองประเภทนี้ ควรใช้การพิจารณาด้วยดี อย่างที่ว่านี้ นี่ก็เรียกว่าธรรม
เกิด คือว่าเวลาหลับจิตไปอยู่ที่ไหนนี่นะ จิตก็อยู่กับชั้นที่กำลังระงับตัวนั้นแล คือชั้นนี้
ระงับตัว ตามธรรมดาชั้นนี้จะทำงานตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นนอน ความคิดความปรุ้งเป็น
สังขาร ตาเห็นรูป หูฟังเสียง เรียกว่าทำงานเรื่อยไป ก็เข้าไปหาสังขาร สัญญา ความจดจำ
ติดแนบกันไปด้วย เรียกว่าเวลานี้สังขารระงับตัว จิตก็อยู่ที่สังขารระงับตัวนั้นแหละ ลืมไป
แล้วว่าจิตไปอยู่ที่ไหนใช่ไหม จิตอยู่ที่ชั้นระงับตัวนั้นแหละเวลานั้น คนนอนหลับชั้นนี้ไม่
ทำงาน

ชั้นระ แปลว่า หมวด แปลว่า กอง กองรูป หมวดรูป เวทนา สัญญา สังขาร
วิญญาณ รวมแล้วเรียกว่าชั้น ๕ เวลานี้ชั้น ๕ ไม่ทำงาน ระงับตัวหรือว่าพักเครื่อง
เหมือนเราพักเครื่องยนต์กลไกเรา ทีนี้จิตก็เฝ้าอยู่นั้นแหละ เฝ้าอยู่ที่ความหลับ ระงับตัว
ของชั้นนั้นแหละ แล้วมีอะไรอีกล่ะ

เขาว่า ผมเคยอ่านหนังสือของท่านอาจารย์องค์หนึ่ง ว่าธรรมะที่ผุดขึ้นมาเองนี้เป็น
สมบัติใครสมบัติมัน ต้องนำไปพิจารณาให้แตกเอง กระผมขอความเมตตาท่านอาจารย์ได้

โปรดเมตตาอธิบายธรรมะที่ผุดขึ้นมานี้เพิ่มเติม และแนะนำว่ากระผมควรจะพิจารณาอย่างไรต่อไป หรือควรพิจารณาสิ่งใด

อันนี้ไม่ต้องไปเป็นอารมณ์กับการผุดขึ้นของธรรม เมื่อผุดขึ้นแล้ว ก็อย่างที่ท่านอาจารย์องค์หนึ่งท่านอธิบายนั้นถูกต้อง เป็นสมบัติของใครของเรา แล้วแต่ใครจะไปตีความหมายในธรรมที่เกิดขึ้นจากใจของตัวเอง นี่เรียกว่าเป็นสมบัติของใครของเรา แล้วอะไรอีกมันลึ้ม

ข้อถัดไปเจ้าคะ เมื่อ ๓ ปีที่แล้ว ขณะภาวนาอยู่ที่บ้านที่กรุงเทพฯ ขณะที่ภาวนาอยู่นั้น อยู่ดี ๆ จิตก็สงบจนถึงกับตั้งวูปลงไป ทุกสิ่งทุกอย่างในตอนนั้นดับวูปเสียไปหมดเลย เหมือนกายกับจิตแยกออกจากกัน มีแต่ความรู้ของจิตเท่านั้นที่ยังคงมีอยู่ เหมือนจิตลอยเด่นอยู่ท่ามกลางแดนอวกาศ ทั้งโลกนี้ไม่มีสิ่งใด ไม่มีกาย ไม่มีเวทนา อยู่เลย ด้วยความที่เพิ่งภาวนาใหม่ๆ กระผมเกิดความตกใจในอาการของจิตที่เป็นมาดังนี้ จิตจึงถอนออกตั้งแต่นั้นมา จิตก็ไม่เคยลงถึงขั้นนั้นอีกเลย กระผมอยากเรียนถามว่า ความสงบขั้นนั้น คืออัปนาสมาธิ คืออาการที่จิตรวมจนถึง ฐิติจิต (จิตเดิม) เลย ใช่หรือไม่

อันนี้เรื่องชื่อเรื่องอัปนา นั้น ท่านตั้งไว้อย่างนั้นแหละ แต่ต้องเป็นขั้นอยู่กับผู้บำเพ็ญ อย่างที่สงบนี้จะตั้งชื่อก็ได้ ไม่ตั้งชื่อก็ได้ ผู้ที่รู้ เข้าใจเหอ เรียกว่าเป็นสมาธิประเภทใดไม่เกิดประโยชน์อะไรนัก ให้ผู้ทำนี้ได้ปรากฏอย่างนั้นมากเท่าไร ผู้ที่แลเป็นผู้ที่จะลึนกิเลสได้ โดยจะอัปนาหรือไม่อัปนาก็ไม่มีปัญหาอะไร เข้าใจไหม นี่เป็นจิตที่สำคัญมากทีเดียว หลวงตาพูดตรง ๆ เมื่อมีพยานนี้ นี่เป็นมาไม่รู้กี่ครั้งก็หนแล้ว ดับหมดโลกธาตุนี้ ทั้ง ๆ ที่กิเลสยังมีอยู่นะ นี่ละความละเอียดของจิต ดับหมดเลยเทียว คำว่าเหลือแต่จิตนี้ จะว่าเหลือแต่จิตล้วน ๆ ก็ไม่ได้นะ คือสักแต่ว่าปรากฏ ไม่ใช่สักแต่ว่าแบบไม่มีราคำราคา คือละเอียดสุดยอดของจิตประเภทนั้น จึงบอกสักแต่ว่ารู้เท่านั้น จะเรียนอะไรอีกไม่ได้ เป็นสมมุติอันหนึ่งขึ้นมา ให้เป็นหลักธรรมชาตินั้นจะพูดได้เพียงว่า สักแต่ว่าปรากฏเท่านั้น สักแต่ว่าปรากฏนั้นคือความอัศจรรย์อยู่ในนั้นนะ ทั้ง ๆ ที่จิตยังไม่ลึนจากกิเลส

นี่ละการภาวนาเห็นผลกันอย่างนี้ เป็นผลมาอย่างนี้ตั้งแต่พระพุทธเจ้ามา ด้วยเหตุนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงสอนโลกด้วยความแม่นยำทุกอย่างไม่มีอะไรผิดพลาด เพราะทรงบำเพ็ญ ทรงรู้ทรงเห็นมาแล้วทุกแง่ทุกมุม การตั้งชื่อตั้งนามตั้งไว้อย่างนั้นแหละ เพราะท่านเป็นองค์ศาสดา ต้องพิสดารทุกอย่างให้ละเอียดลออ สำหรับเราเป็นผู้ก้าวเดิน ก้าวเดินได้แคไหนก็ว่ากันไป ถ้าจะว่าเป็นชื่อสมาธินั้น เป็นสมาธินี้เราก็อกว่าไม่ว่า แต่อย่าไปติดใจมากยิ่ง

กว่าการทำภาวนาของเราให้เป็นจิตประเภทนั้นขึ้นมาเรื่อยๆ นั้นเหมาะสม เข้าใจ นี่ละผลแห่งการภาวนา

เวลาตบนั้น คือจิตนี้เองที่ไปยึดเกาะสิ่งต่างๆ พอจิตนี้หดเข้ามาสู่ตัวของตัวเต็มที่ในจิตขั้นนี้แล้ว จะไม่มีอะไรเหลือเลย จะเหลือแต่สักแต่ว่า เข้าชั้นสักแต่ว่าปรากฏ นี่ละจิตที่ละเอียดสุดยอดของจิตที่มีกิเลสอยู่สุดยอดตรงนี้ ดับหมดจริงๆ ยังเหลือสักแต่ว่ารู้ แต่เป็นรู้อัจจรรย ผลแห่งการภาวนาเป็นอย่างนี้เวลาปล่อยเข้ามา ที่นี้เวลาปล่อยโดยสิ้นเชิงแล้วไม่เพียงสักแต่ว่านะ เลยนั่นไปอีก ดังที่เคยเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า ทำไมจิตของเราถึงได้อัจจรรยเอนักหนา คือมันสว่างไสว ทั้งๆ ที่จิตไม่ได้เข้าเป็นสมาธิ เป็นจิตอยู่ในภูมิฐานนั้นเท่านั้นเอง แต่ก็สว่างไสวจ้าอยู่ ยืนอยู่ดูธรรมดาที่มันก็เป็นอยู่อย่างนั้น นี่มันแสดงเป็นขั้นๆ

อันนี้ก็ป็นธรรมขั้นหนึ่ง ดีสำหรับผู้ปฏิบัติในขั้นนี้แหละ แต่ผ่านไปแล้วก็กลับมาเห็นที่ว่าอัจจรรยนี้กลายเป็นกองขี้ควายไป คืออันนั้นเลิศยิ่งกว่าคำว่าสว่างอันนี้ อันนี้ก็เหมือนกัน ความดับประเภทนี้ดับอย่างมีกิเลสอยู่ ดับด้วยการสิ้นกิเลสที่นั่นละเลิศเลย แล้วก็มาพูดถึงเรื่องความดับประเภทนี้เหมือนกับกองขี้ควายก็ได้ เข้าใจไหม เอาละเข้าใจนะ เอาจิตต่อไป

เขาบอกว่ามันเป็นแค่หนเดียวแล้วไม่เกิดขึ้นอีก

โอ้ เรื่องเกิดอย่าไปคาด เกิดแค่นั้นก็เอาแค่นั้น แต่การบำเพ็ญของตัวเองในจุดที่ถูกต้องที่เราเคยบำเพ็ญมาแล้วให้บำเพ็ญเสมอ อะไรเกิดขึ้นก็ให้ทราบในปัจจุบันที่เกิด ดับไปแล้วก็อย่าไปคาดไปหมาย คาดเท่าไรก็ไม่ถูก เพราะเหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นจากการคาด เกิดขึ้นจากหลักปัจจุบันการบำเพ็ญของเจ้าของต่างหากนะ หากในจังหวะที่จะควรเกิดขึ้นอย่างนั้นก็เกิดขึ้นเอง ๆ จากการปฏิบัติของตัวเองนั่นแหละ ถ้าไม่เป็นอย่างนั้นเราจะไปคาดให้เป็น ไม่ได้ เดี่ยวยิ่งล้มเหลวไปเลยนะ เอาละ

แล้วเขาถามอีกว่า ความสงบของจิตที่เหมาะสมแก่การพิจารณาธรรม คือความสงบขั้นใด ขอท่านอาจารย์ได้โปรดเมตตาแสดงธรรมเพื่อเป็นหลักในการปฏิบัติแก่ลูกหลานด้วยนะขอรับ

เรื่องความสงบของจิตเราเนี่ย สงบขั้นใดเราก็พิจารณาปัญญาตามขั้นตามกำลังของเราได้ อย่างสงบเบาๆ ธรรมดาจิตไม่ยุ่ง นี่ก็เรียกว่าจิตค่อยอ้อมอารมณ์เข้าไปแล้ว เมื่อจิตอ้อมอารมณ์เราพาพิจารณาทางด้านปัญญาก็เป็นไปได้ตามกำลังของเรา ถ้าจิตกำลังหิวโหยกับอารมณ์ดังที่ไม่มีสมาธิไม่มีความสงบเลย แต่จะพิจารณาปัญญาอย่างเดียวนั้น เรียกว่า

เหลวไหลเลย ใช้ไม่ได้ พระพุทธเจ้าท่านถึงแสดงไว้ในบาทแห่งความหลุดพ้น ตั้งแต่ สีสปริภาวิโต แล้ว สมาธิปริภาวิตา และ ปญญาปริภาวิติ ๓ ประเภท คือ หนูนสมาธิให้จิตสงบ เย็น สมาธิหนูนปัญญาให้เดินได้คล่องตัว ปัญญาชักฟอกจิตให้หลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง โดยชอบ เป็นขั้นๆ อย่างนี้

การพิจารณาทางด้านปัญญา เรามีความสงบแค่ไหนพิจารณาแค่นั้นก่อนถึงเวลาพิจารณา เวลาจิตสงบอย่าไปกวนนะ ถ้าจิตกำลังรวมสงบอยู่นี้ จะสงบก็ชั่วโมงก็ตามอย่าไปกวน ปล่อยให้เป็นอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งจิตนี้ถอยออกมาแล้ว คิดอ่านไตร่ตรองอะไรได้แล้ว ค่อยนำจิตนี้ออกพิจารณาทางด้านปัญญา อย่าไปพิจารณาในเวลาจิตที่สงบ ผิด เข้าใจ เทรอ จำให้ตื่นะข้อนี้ มีผลเสียหายอยู่มากนะตอนนี้นะ ให้พากันจำ สมาธิคือความสงบนี้ หนาแน่นขึ้นไปเท่าไร ก็ควรแก้ปัญหานี้เรื่อยๆ ไป เข้าใจมิใช่เทรอ

ที่นี้คนที่สอง เป็นคำถามส่งมาจากต่างประเทศอีกเช่นเดียวกันว่า กราบเรียนพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตามหาบัว ที่เคารพยิ่ง

กระผมได้มีโอกาสมาปฏิบัติราชการต่างประเทศ ก็ยังนั่งสมาธิอยู่เสมอ สถานที่สงบเงียบมาก มีป่ามาก ตอนนี้มีปัญหาเรื่องจิตตกภาวนาไม่ทราบจะถามใคร จึงกราบขอเมตตาจากหลวงตา ๑) บางวันผมเดินกลับบ้าน มารู้อีกครั้ง จิตมันแอบพุทโธ ๆ อยู่เอง โดยอัตโนมัติ ดูเหมือนจะดี แต่ผมสงสัยว่าเป็นเรื่องของการเผลอหรือขาดสติไหมครับ กลัวว่าเที่ยวคนมาทัก จะไม่รู้ตัวว่ากำลังเดินอยู่ข้างนอก ผมควรปฏิบัติตัวอย่างไรครับ ควรประคองพุทโธต่อไปขณะเดิน หรือเลิกกิจกรรมไปเสีย

ก็ภาวนาพุทโธต่อไปนั่นแหละ เลิกกิจกรรมแล้วไม่เป็นที่ ตั้งแต่กำลังภาวนาอยู่ยังมาสงสัยตัวเจ้าของ ยิ่งหยุดภาวนาแล้วยิ่งเป็นบ้าไปเลย หายสงสัยแล้วคนเป็นบ้า เข้าใจไหม

ข้อที่สอง ทุกวันนี้ผมนั่งสมาธิไปจะวนไปวนมา ไม่ทราบว่าจะถูกหรือไม่ครับ คือผมเริ่มพุทโธ ๆ จนนั่งได้ระยะหนึ่ง หมดความรู้สึกทางกายทั้งหมดแล้ว จะเหมือนกับที่เรียกว่า จิตรวมหรือไม่ก็ไม่ทราบ พอออกมาพิจารณา ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ความสกปรกและความไม่เที่ยงของสิ่งเหล่านี้สั๊กพัก ก็วนไปวนมา ย้อนไปย้อนมา พอรู้สึกเหนื่อย คือพิจารณาไปแล้วไม่เกิดความเฉียบขาด คือท้อ ๆ และไม่สิ้นสุด ผมก็เลิกพิจารณา กลับมาพุทโธ ๆ ต่อจนถึงอีกทีแล้ว ก็หันมาพิจารณาอีกครั้ง วนไปวนมาแบบนี้ละครับ แต่ละช่วงไม่นานเท่าไร ประมาณ ๑๐ กว่านาทีได้ครับ หลวงตาครับผมควรอยู่ในสมถะนานกว่านี้ไหมครับ ผมออกพิจารณาเร็วเกินไปไหมครับ เกรงว่าจะเป็นผลเสียมากกว่าได้

การพิจารณาตั้งที่พิจารณามาแล้วก็เป็นเรื่องของนักภาวนา เวลาสงบก็สงบ เวลาพิจารณาวกวนก็ค่อยๆ เชี่ยวชาญค้นหาเหตุผล ก็วกวนเป็นธรรมดา แต่ไม่ใช่วกวนแบบคนไม่เคยภาวนา วกวนด้วยสติปัญญาพิจารณาค่อยๆ เชี่ยวชาญค้นหาเหตุผลของสังขารคือขั้นนี้ทั้งห้านี้ ไม่ผิดแหละอันนี้ เข้าใจหรือ มันจะวกวนก็ให้วกวน วกวนด้วยวิธีนี้ไม่เป็นไรไม่เสียหาย เป็นวกวนที่ถูกต้องตั้งมาอยู่แล้ว แล้วอะไรอีกล่ะ

เขาบอกว่าเขาควรอยู่ในสมณานานกว่าที่เขาจะออกมาพิจารณา เขาพิจารณาเร็วเกินไปหรือไม่

ขบอภัยๆ เสียก่อนไม่ต้องมากมายนัก เขาจะอยู่สัก ๕ ชั่วโมงหลวงตาก็จพอใจ หรืออยู่ถึง ๑๐ ชั่วโมงหลวงตาก็จพอใจ มันไม่ค่อยได้มีใครอยู่อย่างนี้แหละ เราอยู่เราอย่าโดดออกไป เข้าใจไหม ให้อยู่สงบ เมื่อถอนออกไปแล้วค่อยพิจารณา อย่าไปรบกวณ สงบเท่าไรก็ตามกำลังของเจ้าของเสียก่อนในเบื้องต้น เข้าใจ เอามืออะไรว่าไปอีก

มีปัญหาคคนต่อไป เขาอยากทราบเรียนถามหลวงตาว่า กระผมเจริญสติแบบนี้ถูกต้องหรือไม่ครับ ๑) ผมจะระลึกที่รู้สึกการเคลื่อนไหวของร่างกายในชีวิตประจำวันเป็นหลัก

ถูกต้อง เข้าข้อสองว่ามา

ข้อสอง เมื่อความคิดฟุ้งซ่านมีความรู้สึกเด่นชัดกว่าความรู้สึกทางกาย ก็จะมาระลึกรู้ตรงกับความคิดแทน จนความคิดมันดับไปเอง แล้วจึงกลับมาระลึกที่กายต่อไปตามเดิมครับ

ยังไม่เข้าใจชัด

เอาอีกทีนะคะ เมื่อความคิดฟุ้งซ่านมีความเด่นชัดกว่าความรู้สึกทางกาย ก็จะมาระลึกรู้ตรงความคิดแทน จนความคิดมันดับไปเอง หมายความว่าเขาคิดอะไรแล้วเขาก็ฟุ้งซ่านมากกว่าที่เขาจะมีความรู้สึกทางกาย เขาก็มาระลึกรู้ตรงความคิดแทนจนความคิดมันดับไปเอง แล้วจึงย้อนกลับมาระลึกที่กายต่อไปตามเดิม อย่างนี้ถูกต้องไหมครับ

เอาละที่มันไม่ค่อยถูกก็ไม่เอาละ เอาที่มาพิจารณาอยู่ที่กายนี้เหมาะสมแล้ว สติอยู่ที่กายถูกต้อง อันนั้นมันเร่ร้อนไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ เอ้าว่ามา

ข้อที่สาม บางคราวทนกับความคิดหรืออารมณ์บางอย่างไม่ไหว ก็จะมีมาระลึกที่ความรู้สึกทางกายทันที (บางคราวจนความคิดหรืออารมณ์ดังกล่าวหยุดทันที เพราะจิตไประลึกที่กายแทน จึงเรียนถามว่าปฏิบัติแบบนี้ถูกหรือไม่ครับ

อันนี้ก็ยังไม่เข้าใจ

คือเขาบอกเวลาเขาคิดนี้คะ เขาก็พยายามที่จะรู้ตัว แล้วก็มาระลึกรู้ที่กายเขาเอง
ถูกต้องอันนี้ รู้ที่กายถูกต้อง

มีอีกนะคะ ขอนมัสการกราบเรียนถามหลวงตาเรื่อง พิจารณาอสุภะ อิริยาบถถูก
จริตกับการเดินจงกรมภาวนาพุทโธ เมื่อขึ้นฝึกจิตเกิดสมาธิจนจับคำบริกรรมอยู่ท่ามกลาง
อกแนบกับสติ มันเหมือนตึก ๆ มันเหมือนตึก ๆ แน่นอยู่ท่ามกลางอก มีสติทุกอิริยาบถ
เหมือนว่าเราอยู่ในห้องว่างคนเดียว มีใครเปิดประตูโผล่หน้าเข้ามาชนิดหนึ่งก็เห็น เปรียบ
คนที่โผล่หน้าเข้ามาเหมือนอารมณ์เครื่องกวนจิต ไม่ว่าตีชั่วเรื่องทั่วไป เหมือนมีฐานรู้เป็น
สมาธิที่ตรงกลางอก เรื่องราวอารมณ์ใดก็ตามแวบเข้ามาชนิดหนึ่งเหมือนมีฐานรู้ในเรื่องราว
นั้น ๆ แต่มันก็เป็นสมาธิ สติตึก ๆ อยู่ท่ามกลางอก จนคิดเทียบของมันเองว่า อาการจิต
พุ่งชานกับจิตที่เป็นสมาธิ เห็นความวุ่นวายของสี่อารมณ์ต่าง ๆ ที่เข้ามาที่จิต จิตมันจึงลง
ให้กับความเป็นสมาธิ เพราะเห็นโทษวุ่นวายจากจิตพุ่งชานมาเทียบกันแล้ว เช่น หากมีใคร
มาสร้างความเดือดร้อนให้ ก่อเรื่องวุ่นวายให้ จิตมันก็เย็นของมันอยู่เงียบ ๆ เขาจะว่าจะก่อ
เรื่องไม่ดีให้เราอะไรใครก็ตาม แปลกที่จิตมันเย็นของมัน เขาทำก็เป็นเรื่องที่เขาทำ เราไม่
รับเข้ามาหาใจเรา มันก็อยู่แบบเงียบ ๆ เย็น ๆ รู้สึกตลก ๆ และสงสารคนที่เขาทำไม่ดีกับ
เรา เขามีแต่ไฟเผาใจเขา นี่ค่อยสังเกตการพัฒนาของจิตเป็นระยะ ๆ ไปแบบนี้

เขากล่าวว่าถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง อันนี้ถูกต้องอยู่แล้วนี่

ทีนี้เขากล่าวต่อว่า พ้อออกพิจารณาด้านปัญญา พิจารณาอสุภะเป็นอนุโลม ปฏิโลม
จากหัวลงเท้า จากเท้าขึ้นหัว เป็นภาพสุภะร่างกายคนปกติ ค่อยย่อลงสลายลงเป็นผงดิน
ตามชั้นไตรลักษณ์ของความเป็นกายคนกายสัตว์ อริยสังขันธ์ก็ผุดชัดขึ้นมาจนน้ำตาไหล
เป็นความซึ่งแห่งความจริงในอริยสังขันธ์ไม่เคยชัดด้วยธรรมะนี้มาก่อน ขณะจิตที่พิจารณา
ตอนนี้เหมือนตึงอสุภะให้แน่นที่จิต มันก็เหมือนซึมเป็นความเข้าใจอาการของกามราคะ
เหมือนเด็กมาแหย่เล่น ๆ ยิบ ๆ อสุภะเป็นเหมือนตัวป้องกัน เป็นฐานมั่นคงแน่นที่จิตจาก
อาการกามราคะ และภาพกามกิเลสขึ้นมา อสุภะก็ตึงขึ้นมาจับกับอาการกามราคะนั้น ๆ
แต่ระยะหลังนี้อสุภะขึ้นทันที สุภะก็แวบขึ้นมาทันทีที่บอสุภะ ลูกจึงสังเกตว่า นี่ยังมีตัวสุภะ
กามกิเลสอยู่ที่มันคอยจะเล่นงานได้ทุกเมื่อ ลูกจึงเร่งที่จะพิจารณาอสุภะให้ซึมมากเข้า แต่
แปลกที่ทั้งอสุภะกับสุภะมันวิด ๆ รวมลงที่จิต มาอยู่ตรงท่ามกลางอก แต่เป็นน้อยครั้งไม่
มากเหมือนทุกครั้งพิจารณาอสุภะ แต่สุภะทับลงทันที ขอกราบเรียนรบกวนถามหลวงตา
เพิ่มเติมในขั้นต่อไปด้วยเจ้าคะ และแนวทางที่ปฏิบัติมา ขอกราบนมัสการด้วยความ
เคารพเหนือเกล้า จากศิษย์สวนแสงธรรม เขากล่าวมาใน อินเทอร์เน็ต เจ้าคะ

ถูกต้องแล้วที่เขาพิจารณาอย่างนี้นะ พิจารณาอสุภะรวดเร็วเท่าไรสุภะก็ค่อยลดลง ๆ เพราะพิจารณาถูกต้องแล้วไม่อธิบายไปมากละ

จากอินเทอร์เน็ตที่ถามมานี้ก็หมดแล้วค่ะ

ที่ว่าสุภะ อสุภะนี้จะยุติของมันนั้นอธิบายให้ฟังยากนะ ถ้าจะอธิบายในจุดนั้น แทนที่มันจะเปิดโล่งของมันเข้าไปได้ มันกลับปิดตันตัวเอง เพราะฉะนั้นท่านผู้พิจารณาถึง ชั้นอสุภะนี้การอธิบายอสุภะเวลาที่จะขาดจากกันจริง ๆ นี้ ต้องเป็นเคล็ดลับของตัวเองจะ ไปบอกอย่างนั้นไม่ได้นะ ก็มีตั้งแต่ทำให้ทำอย่างนั้น ๆ เท่านั้นอยู่ เราจะให้เป็นอย่างนั้น ต่อไปอีกนี้บอกไม่ได้ อันนี้เมื่อรู้ที่ปั๊บแล้วก็ทะลุถึงกันเลย นี่ละอันหนึ่งเป็นเคล็ดลับของ กิเลสประเภทนี้ เข้าใจมิใช่หรือที่พูด อะไร ๆ ก็ตาม อันนั้นอสุภะอันนี้อสุภะมันเป็นไป จากจิต เมื่อจิตพิจารณาแล้วตั้งเข้ามา พิจารณามันเข้ามาหาตัวเอง แล้วตัวเองเป็นตัวนั้น เสียเอง แล้วมันก็ปล่อยข้างนอกเข้าใจหรือเปล่าละ ก็เป็นอย่างนั้น

ปล่อยข้างนอก ก็พิจารณาเอาอันนั้นละฝึกซ้อมตัวเองให้มันชำนาญเข้าไป ละเอียดเข้าไป ๆ แล้วจิตอันนี้ตั้งขึ้นเร็วขึ้นดับเร็วขึ้น ตั้งขึ้นปั๊บ กำหนดปั๊บมันจะตั้งเข้ามา นี้ มันจะตั้งเข้ามาเองนะ เร็วเข้า ๆ ต่อจากนั้นไปสุภะหรืออสุภะก็ตีที่ตั้งขึ้นมาแบบไหนนั้น มันจะดับรวดเร็วลงไปแล้วก็หดเข้ามาที่ใจ ๆ ต่อจากนั้นมันก็แยะ ๆ ๆ เป็นแสงหึ่งห้อยไป แล้วก็เอาอันนั้นละพิจารณาต่อไป จับไม่ปล่อยจากจุดนี้นะ มันชำนาญขนาดไหนมันจะรู้ ของมันเอง เอาอันนี้ละเป็นฐานฝึกซ้อมตลอด ตั้งแต่สุภะ อสุภะนี้ พอกำหนดแล้วมันจะ เข้ามา ๆ นี้เรียกว่าผู้เข้าใจสุภะ อสุภะแล้ว เรื่องกามกิเลสเข้าใจในจุดนี้ แล้วก็ฝึกซ้อมถ้ายัง ไม่ได้เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ ฝึกซ้อมนี้ละมันจะก้าวขึ้นสู่ร้อยเปอร์เซ็นต์ ดังที่ท่านว่า อวิหา อตีตปา สุตัสสา สุตัสสี อกนิฏฐา ชั้นสุทธาวาสของพระอนาคามีท่านได้ระดับแรกก่อน การฝึกซ้อมอย่างนี้เรียกว่า ฝึกซ้อมเพื่อก้าวสูงขึ้นไปละเอียดขึ้นไปจนกระทั่งถึงอกนิฏฐา เสร็จจากนั้นพุ่งเลยถึงนิพพาน เข้าใจนะ ต้องฝึกซ้อมเรื่อย ๆ อันนี้

กราบเรียนเพิ่มเติมนิดเดียวค่ะ ในโล่นี้คะจะมีรูปหลวงตาและมีคำว่า หยดน้ำบน ใบบัว เพราะเป็นหนังสือที่เด็กต้องใช้เรียนเจ้าค่ะ แล้วก็มียูบดอกบัว มีในเครื่องหมาย คำพูด ซึ่งลูกคิดว่าดีมากค่ะ ว่า หลวงตาไม่ต้องการอะไรยิ่งกว่าใจที่เป็นสมบัติสิ้นค่ากว่า สมบัติใด ๆ ในโลก แล้วก็มียลายเซ็นของหลวงพ่ोज้าค่ะ

ถูกต้อง อันนี้ถูกต้องแล้ว ในโลกทั้งสาม นี้มารวมอยู่ที่ใจเท่านั้น ไม่อยู่ที่ไหนนะ การ พิจารณานี้คือใจมันยั่วเย้า มันยุ่งไปหมดทั่วโลกดินแดนไม่มีขอบเขต เพราะความคิด ความปรุงของชั้น ๕ ที่มีวิชาหนูให้มันคิดไปเตลิดเปิดเปิง ทีนี้เวลาหดเข้ามา ๆ ก็เข้า

มาถึงนี้แล้วมันก็หมดไปเลยไม่มีอะไร มีแต่จิต ที่นี้จิตก็ไม่หลุกหลิก จิตรู้ตัวเองบริสุทธิ์ เต็มที่แล้วต่างอันต่างจริง สุดท้ายก็มาลงอยู่ในจุดใหญ่คือว่า

สุญญโต โลภ อเวกขสสุ	โมฆราช สทา สโต
อดตานุกฎฐิ อุหจจ	เอว มจจตุตโร สียา
เอว โลภ อเวกขนุต	มจจราชา น ปสสติ

ดูก่อน โมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังชิสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของ สูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอดตานุกฎฐิ ความเห็นว่าตนว่าตัวว่าเราว่าเขาออกเสีย จะฟังข้ามพ้นพญามัจจราชเสียได้ พญามัจจราชจะมองไม่เห็น ผู้พิจารณาตนเป็นของว่างเปล่าอยู่เช่นนี้ นี่แปลออกตามศัพท์นะ

นี่ละเมื่อเข้าถึงจุดนี้แล้วทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ว่างไปหมดในหัวใจ ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ แม้ที่สุดแผ่นดินเหยียบอยู่นี้มันก็ว่างไปหมดในหัวใจเรา จึงเรียกว่า ใจมีอานุภาพมาก ลบหมดเลย นี่ดูซิหนาแน่นขนาดไหน เรามองไปด้วยตาเนื้อของเราในแดนสมมุติมันก็เห็นหมดทุกอย่าง ก็มันมีอยู่ไม่เห็นได้ยังไง พอแดนวิมุตติผางเข้าไปเท่านั้นละลบหมดเลยไม่มีอะไรเหลือ มองเห็นคนก็เหมือนไม่มีคน มันว่างไปหมดเลย นั่นเรียกว่า ว่างแดนวิมุตติเข้าใจเธอ นี่ละที่ว่า สุญญโต โลภ อเวกขสสุ คือให้พิจารณาโลกให้เป็นของว่างเปล่า ให้มีสติอยู่ทุกเมื่อพิจารณา ถอนอดตานุกฎฐิ

ตัวนี่ละเป็นตัวกั้นภูเขาทั้งลูกมันกั้นเอาไว้ให้ปิดบังตา ไปที่ไหนโดนนั้นโดนนี้ พออันนี้ว่างไปหมดแล้วจะโดนที่ไหน จิตไม่ติดตัวเองเสียก่อนไม่ติดอย่างอื่น ก่อนที่จะติดอย่างอื่นอย่างใดต้องติดติดตัวเองก่อน ติดเขาติดเราเหมือนกัน ถ้าไม่ติดเราเสียอย่างเดียว สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรติด เหตุที่จะติดสามแดนโลกธาตุติดเราไปเสียก่อน ติดเราแล้วก็ติดเขา แล้วก็สูงมีต่ำมีกล้ำมีกลัวเข้าใจไหมละ พออันนี้ออกหมดแล้วสิ่งเหล่านี้มันเป็นสมมุติทั้งหมด เหยียบหัวมันไปหมดแล้ว ไม่มีคำว่ากลัวกลัว ราบไปหมดถ้าว่าราบ ถ้าว่าไม่ราบบ้างไปหมดเลย

ท่านทั้งหลายให้ฟังเอานะ นี่ภาคปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าที่แสดงธรรมให้แก่สัตว์โลก เพื่อมรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ ไม่มีคำว่าครี ว่าล้าสมัยดั่งที่กิเลสมันโจมตีเวลานี้ จะทำบุญให้ทานอะไรครีล้าสมัยไปหมด แต่วิ่งตามกิเลสจนหัวแตก อะไร ๆ ขาดสะบั้นไปหมดนี้ยังไม่พอ ยังไปหาขี้มเขาวังอีกเข้าใจไหม ถ้าวิ่งตามกิเลสมันเร็วนะ ถ้าวิ่งตามธรรม อืดอาดเนือยนาย กิเลสมันหลอก ถ้าจะทำความดีนี่กิเลสหลอกทั้งนั้นแหละ กิเลสอยู่กับใจดวงเดียวกันนี้ คอยหลอกคอยต้มคอยตุ๋นอยู่ตลอด ธรรมะลบล้างออก ๆ พวกนี้เข้าใจนะ

ธรรมเป็นของจริงล้วน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ล้านเปอร์เซ็นต์ มีแต่ของจริงทั้งนั้นเรียกว่า ธรรมะ กิเลสนี้ไม่ว่าชนิดไหนเป็นของจอมปลอมทั้งนั้น ล้านเปอร์เซ็นต์ก็ปลอมด้วยกัน ที่นี้มันคอยตบต่อกันอยู่ตลอดเวลาในหัวใจของเรา

ถ้าหัวใจของเราอ่อนกิเลสจะตบเข้าเรื่อย ๆ จนหาทางก้าวออกเพื่อความตั้งงามไม่ได้เลย ถ้าเราพยายามบึกบึนอย่างนี้ อันนี้จะค่อยเบิกออกจางออกไป ๆ ธรรมะสูงขึ้น ๆ เหนือขึ้น ๆ ที่นี้กิเลสก็ถูกเหยียบแหลก ๆ ๆ ถึงขนาดที่ว่าเหยียบออกมาไม่ได้เลย นี่ถึงขั้นธรรมะที่เกรียงไกรเต็มที่แล้วกิเลสเหยียบขาดพร้อมกันเลย ๆ นี่ท่านเรียกว่า สติ ปัญญาอัตโนมัติของธรรมทั้งหลายที่แก้กิเลสโดยอัตโนมัติของตนเอง ทั้งโลกนี้เราก็ยังไม่เคยเห็นใครพูด ถ้าไม่ใช่หลวงตาบัวผิบบ้างก็เดี๋ยวนี้พูดว่า กิเลสนี้ทำงานบนหัวใจสัตว์เป็นอัตโนมัติเพื่อหาผลประโยชน์ของตน แล้วสร้างกรรมสร้างเวร ความทุกข์ความลำบากให้แก่บรรดาสัตว์โลก ตลอดมานี้เรียกว่า เขาทำงานเป็นอัตโนมัติของเขา ของกิเลส

ที่นี้เวลากิเลสเหล่านี้ทำงานอัตโนมัติ คำว่า อัตโนมัติคืออะไร เห็นอะไรปั๊บนี้เป็นกิเลสไปแล้ว ๆ โดยที่เราไม่รู้ว่ามันเป็นกิเลสนะ ได้เห็นก็ตีได้ยีนก็ตีคิดปรุงแต่งเรื่องอะไรเป็นกิเลสขึ้นมาวันยังค่ำ ๆ เราก็ไม่รู้ว่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ ทำงานของมันเองโดยอัตโนมัติ ที่นี้พอเราบำเพ็ญธรรมะกล้าเข้า ๆ จนกระทั่ง เอ้า เราสรูปเลยนะ เมื่อก้าวเข้าไป ๆ สติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร ก็เริ่มเป็นอัตโนมัติและเป็นอัตโนมัติไปตาม ๆ กัน ที่นี้ตามทันกิเลสเรื่อย ๆ ๆ อยู่ที่ไหนอิริยาบถใดแต่ก่อนมีแต่กิเลสทำงานอยู่บนหัวใจสัตว์ ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน เว้นแต่หลับสนิทเท่านั้น นอกจากนั้นกิเลสทำงานทั้งมวล ที่นี้เมื่อธรรมทำงานแล้วก็แบบเดียวกัน ธรรมมีกำลังแล้วก็ออกทำงานแก้กิเลส ไม่ว่าจะยืนจะเดินจะนั่งจะนอน เว้นแต่หลับ จิตนี้จะหมุนเพื่อฆ่ากิเลสโดยลำดับลำดับเป็นอัตโนมัติของตน จนกระทั่งสุดท้าย ท่านเรียกว่า สติปัญญาอัตโนมัติ จากสติปัญญาอัตโนมัติที่ทำงานของตนด้วย สติปัญญาเป็นอัตโนมัติแล้ว ยังก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญาอัตโนมัติอีก อันนี้ซึมไปเลย

สติปัญญาขั้นนี้ซึมเลย ผู้ไม่ปฏิบัติไม่เห็นไม่รู้ ต้องเป็นผู้ปฏิบัติเท่านั้นพูดได้อย่าง ฉะฉานอาจหาญชาญชัย ไม่สงสัยอะไรเลย พอถึงขั้นนี้แล้ว กิเลสนี้ไม่มีตัวไหนที่จะรออยู่ได้ ตั้งแต่เริ่มสติปัญญาอัตโนมัติกิเลสก็สร้างตัวไม่ได้แล้ว มีแต่จะหลบจะหมอบจะซ่อนไม่อย่างนั้นถูกทำลายจากสติปัญญาอัตโนมัติจนได้ ๆ นั่นแหละ ที่นี้กิเลสจะตั้งขึ้นมาเป็นกิเลสตัณหาเหมือนอย่างแต่ก่อน มากน้อยตั้งไม่ได้ ตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัติก้าวขึ้นสู่ความฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติของตนเองแล้ว กิเลสมีแต่หมอบแต่หลบแต่ซ่อน แล้วฆ่าไปเรื่อย ๆ นี่เรียกว่า ธรรมทำงานอัตโนมัติบนหัวใจเรา แก้กิเลสอัตโนมัติ เอาจนกระทั่ง

กิเลสขาดสะบั้นไม่มีอะไรเหลือ กลายเป็น สุนทรีย โลก อเวกขสุสุข ขึ้นมาเท่านั้นแหละ ที่นี้ว่างหมดเลยไม่มีอะไรมาติดมาข้อง เราก็ไม่ติดเขาก็ไม่ติด ไม่ติดอะไรทั้งหมด

เพราะฉะนั้น คำว่ากล่าวแล้วจึงไม่มีในใจของท่านผู้บริสุทธิ์เรียบร้อยแล้ว นี่คุณค่าแห่งการปฏิบัติตามพุทธศาสนาของเรา ปฏิบัติตามนี้ต้องไปได้คนเรานะ ไม่มากก็น้อยไปได้ ให้พากันจำเอานะ อย่าให้กิเลสหลอก มันอยู่ในหัวใจอันเดียวกัน จะก้าวไปสู่ความดีมันตบปั๊บ ๆ นะ ถ้าก้าวไปตามกิเลสมันลากไปเลยเข้าใจไหม ตบปั๊บแล้วยังไม่แล้วลากไปเลย ขาขาดแขนขาด จำเอานะ เอ้า พูดเท่านี้ก่อน แล้วมีอะไรอีกจะไป

เขามาถามครับ เกี่ยวกับหลวงปู่มั่นกับหลวงตา เขาอ่านประวัติหลวงตาในหยดน้ำบนใบบัว ตอน ๑ คือ ตอนที่หลวงตาเกิดภาวะจิตเสื่อมแล้วได้ขออุบายวิธีการจากหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นให้ภาวนาพุทโธ ในทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะทำอะไรอยู่ก็ให้ภาวนาพุทโธตลอด อย่างนี้ก็เลยมีข้อสงสัยว่า ถ้าเรากำลังทำกิจกรรมอะไรอยู่ ไม่ว่าจะอ่านหนังสือดูโทรทัศน์กิน นอน ให้ภาวนาพุทโธตลอดอย่างนี้จะเกิดสมาธิได้หรือครับ

มันก็เป็นสมาธิอยู่กับพุทโธนั่นแล้ว เข้าใจหรือเปล่าละ มันไม่ได้เป็นสมาธิอยู่กับตัวหนังสือ กับงานนั้นงานนี้ มันเป็นสมาธิอยู่กับพุทโธเข้าใจไหมละ เอ้า ว่าไป

เขابอกว่า เราจะใช้สมาธิอยู่กับคำภาวนา พุทโธ หรือว่าอยู่กับกิจกรรมที่เราทำครับ

เวลาเราอยู่กับกิจกรรมเราก็ทำอยู่ ระลึกพุทโธได้ประเภทหนึ่ง เราอยู่กับจิตจริง ๆ กับพุทโธจริง ๆ ก็เป็นอีกประเภทหนึ่งมันธรรมชาติหลายชั้นนะ สติตั้งทำงานบริกรรมพุทโธ โดยเฉพาะก็มี สติตั้งอยู่กับงานนั้น ๆ มีบริกรรมแทรกอยู่ก็มี เข้าใจหรือ

ครับ ต่ออีกนิดหนึ่งครับ เขابอกเขากำลังคิดจะบริจาคร่างกายให้โรงพยาบาล ในเมื่อเวลาตายแล้วเพื่อเป็นประโยชน์แก่วงการแพทย์ เขากล่าวว่าการที่อุทิศร่างกายให้แก่ทางโรงพยาบาลนี้ ตั้งใจจะให้กุศลเกิดกับพ่อแม่ส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งก็ให้กุศลผลบุญเกิดแก่ตัวเองในภพชาติหน้า ถ้าเป็นอย่างที่เขาคิดนะครับ เมื่ออุทิศไปแล้วนี้พ่อแม่จะได้บุญกุศลไหมครับ

พ่อแม่ได้หรือไม่ได้ก็เป็นวิสัยของท่านนะ ก็เราได้แล้วสงสัยหาอะไร ถ้าไม่ใช่คนเป็นบ่าวอย่างนั้นนะ

ที่นี้เขาพูดมานิดหนึ่ง เขابอกว่าเขาอยากได้คำตอบจากหลวงตา เพราะว่าเขาเชื่อมั่นในหลวงตาร้อยเปอร์เซ็นต์

นี่ก็ตอบไปแล้ว เชื่อมั่นหรือไม่เชื่อมั่นละ เข้าใจหรือ ก็ตอบไปแล้ว โห เรื่องจิตตภาวนาพิสดารมากทีเดียวเมื่อรู้เห็นอยู่ แต่ผู้ภาวนาไปพูดที่ไหนเขาไม่ได้ภาวนากันทั้งโลก เขาก็ต้องโจมตีคนภาวนาว่าเป็นบ้า ทั้งๆ เขาเป็นบ้ากันทั้งโลก มันเป็นอย่างนั้นนะ อัจฉริยะมากนะพุทธศาสนานี้ขึ้นเลย สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีศาสนาใดที่จะรื้อชนสัตว์ ออกจากกองทุกข์ที่กิเลสสร้างขึ้นมาได้ เหมือนพุทธศาสนา ขึ้นแล้วมีศาสนาเดียว ศาสนานี้ก็เข้าไปตรงจุดที่กิเลสก่อกรรมทำเข็ญต่อสัตว์ทั้งหลายอยู่ในหัวใจ ก็เข้าไปๆ นี้ถอนออกมา ๖ นอกนั้นเราไม่ค่อยรู้เรื่องศาสนาใดก็ตาม ทราบแต่ว่าไม่ได้เข้าไปสนใจในจิตใจซึ่งเป็นสถานที่อยู่ของมหาภัยและมหาคุณเลย จึงไม่รู้ทั้งภัยและคุณ ศาสนาพุทธเรารู้ทั้งสองเลย ทั้งภัยมหาภัยอยู่ที่นั่น คุณมหาคุณก็อยู่ที่ใจ ท่านจึงสอนลงที่ใจ เข้าใจแล้วนะ แล้วมีอะไรอีกล่ะ

หลวงตาเจ้าขา ถวายทองคำหนัก ๔ บาท กับ ๔ สตางค์

เออ พอใจ ๖

เก็บมาประมาณ ๑๐๐ ปีได้

เก็บไว้ ๑๐๐ ปีพึ่งมาถวายเรานี้ เอาละเราพอใจ ผู้เขาไม่ถวายมีเยอะเข้าใจไหม เราไม่ได้ถวายคือเราไม่มี เอาละพอใจแล้วมีอะไรอีกล่ะ เอ้า ว่ามา ๖ นี้สายขึ้นไปโดยลำดับแล้ว นี่ก็จะ ๙ โมงแล้ว

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th